DIN „ENCICLOPEDIA" LUI WILLIE

CEI MAI BUNI FOTBALIŞTI AU FOST ADEVĂRAŢI ATLEŢI

Pe măsură ce jocul de fotbal a devenit mai dificil datorită fortificării şi perfecţionării apărărilor, tehnica jucătorilor şi pregătirea lor atletică s-au impus ca arme individuale cu mare efect, aflate într-o continuă perfecţionare. Evoluţia lor obligatorie a fost provocată şi favorizată de către progresul tactic şi a devenit la rîndul ei materie primă pentru realizarea unor manevre ofensive desfăşurate la indici de viteză şi exactitate sporiţi faţă de trecut.

Jocul actual obligă fotbaliştii la deplasări permanente, angajează toţi componenţii unei echipe în fiecare clipă, cere o mai mare rezistenţă la repetarea eforturilor de viteză, pretinde forţă şi detentă.

Desfăşurarea condensată a C.M. a obligat echipele să participe la jocuri decisive, epuizante, spaţiate între ele de scurte perioade de refacere (două sau trei zile). Cele patru semifinaliste au susţinut 6 jocuri în 18 zile. Numai echipele vest-germană şi engleză s-au odihnit înaintea finalei, cinci şi respectiv patru zile.

Pe stadioanele din Anglia, aproape toţi jucătorii au manifestat o pregătire atletică evasicompletă. Cei mai buni dintre ei adăugau unei tehnici rafinate, viteză de reacţie şi de deplasare, forţă, detentă şi rezistenţă de demi-fondişti.

Din nou a fost verificat postulatul: *„fotbal se poate juca cu orice talie"*. *Torres* 190 cm/84 kg., *Jackie Charlton* 188 cm/78 kg. *Rattin* 188 cm/82 kg., *Şesternev* 182 cm./78 kg., *Salvadore* 181 cm/80 kg., *Rocha* 180 cm./74 kg., au fost cei mai înalţi dintre jucătorii campionatului, fotbalişti de clasă incontestabilă. Dar excepţionale calităţi au demonstrat la polul opus şi *Simoes* 164 cm./62 kg., *Mas* 169 cm./67 kg., *Ball* 168 cm./62 kg., *Stiles* 166 cm./68 kg., *Kim Seung Il* 164 cm./61 kg. Cele mai multe vedete au avut statură medie. *Bobby Charlton* 174 cm./72 kg., *Bobby Moore* 176 cm./73 kg., *Eusebio* 175 cm./78 kg., *Haller* 172 cm./72 kg., *Cislenko* 171 cm. 68 kg., *Artime* 172 cm./72 kg., *Coluna* 173 cm./76 kg. etc.

Indiferent de talie (aceeaşi diversitate de pînă acum), marii fotbalişti şi cele mai bune echipe au demonstrat după opiniile tuturor specialiştilor o rezistenţă mai mare decît în trecut, au acţionat în viteză sporită. Sînt mai puternici, rezistă mai bine la şocuri, sar mai bine şi mai sus la mingile înalte. Astăzi, orice inovaţie tactică se răspîndeşte rapid în toate ţările, datorită contactelor internaţionale repetate, datorită informaţiilor şi comentariilor prompte. Organizarea jocului a progresat pretutindeni, dar la un echilibru valoric absolut nu se va ajunge niciodată. *Mîine vor învinge echipele cu jucători mai rapizi, care vor avea execuţii mai precise.* Aceste două trăsături vor departaja întotdeauna echipele aflate în echilibru din punct de vedere tactic.

Anglia, R.F. Germană, Portugalia, U.R.S.S., R.P.D. Coreeană, au fost echipe pregătite fizic fără cusur. Aşa se explică comportarea surprinzătoare a echipei R.P.D. Coreene, rezultatele ei, obţinute în ciuda unei tehnici de joc limitate. Aşa se explică parţial şi succesul celorlalte echipe menţionate. În finală, pe lîngă un joc mai raţionalizat, englezii au depăşit echipa vest-germană printr-o capacitate de efort şi rezistenţă la oboseală, evident superioare.

Prin organizare, jocul multor echipe arată căutări spre simplificare, spre raţionalizare, spre o economisire studiată a rezervelor de energie. Dar în momente de mare încleştare, în fazele din aubele careuri, jucătorii (fie apărători, fie atacanţi), fac o risipă uluitoare de energie pentru atingerea scopului.

Alte echipe incluse iniţial pe lista favoriţilor au căpătat datorită erorilor de ordin tactic, precum şi datorită unei precare pregătiri atletice. Este cazul Italiei, Franţei, Spaniei, Braziliei, echipei chiliene etc. Situaţia se datoreşte parţial unei metodice de pregătire depăşite, comode şi pe de altă parte, uzurii pe care în anul campionatului mondial jucătorii au căpătat-o în condiţiile de mare dificultate ale unor campionate interne. Jucătorii italieni veniţi din campionatul lor, unde majoritatea echipelor practică betonul, fiindcă teama de înfrîngere e o permanentă ghiară înfiptă în ceafa antrenorilor, au venit în Anglia obosiţi sau aproape epuizaţi. Spaniolii proveniţi din echipele italiene au fost, de asemenea, în Anglia, neutralizaţi mai puţin de adversari şi mai mult de oboseală. Haller şi Schnellinger (ambii joacă tot în campionatul italian) au avut în repriza secundă a ultimelor jocuri o comportare stearsă, aproape nulă, tot datorită oboselii.

În direcţia pregătirii atletice, C.M. din 1966 a consemnat un adevărat salt valoric. Acest progres obligă pe antrenorii şi jucătorii noştri să înţeleagă două probleme:

— în prima linie e vorba de îmbunătăţirea modului de pregătire. Antrenamentul fotbalistului se desfăşoară în prezent în condiţii de efort mărit. Ecoul metodelor de pregătire utilizate în atletism răzbate din ce în ce mai mult pe terenurile de fotbal. Jocul s-a îngreuiat, antrenamentul trebuie să evolueze prompt în aceeaşi direcţie;

— în a doua linie s-au îmbunătăţit substanţial mijloacele de recuperare, de lichidare rapidă a urmărilor oboselii. Hidroterapia şi masajul au devenit indispensabile, sînt incluse zilnic în programul de pregătire. Somnul prelungit, alimentaţia raţională, evitarea oricăror abuzuri, într-un cuvînt un regim de viaţă de o accentuată sobrietate, caracterizează comportamentul marilor fotbalişti.

Faza din meciul R.F.G. — Uruguay (4—0). La început, precum se vede, duelul a fost doar acrobatic, forte. În a doua repriză, duritătile au devenit monedă curentă

SPRE O NOUĂ FORMULĂ DE DISPUTARE A TURNEULUI FINAL AL C. M.

Zilele trecute, la Viena, Sir **Stanley Rous** a făcut o serie de declaraţii interesante, în cadrul unei conferinţe de presă la care au participat ziarişti austrieci şi străini.

Deosebit de importante au fost declaraţiile preşedintelui F.I.F.A. privitoare la formula de disputare a campionatului mondial. Numeroasele propuneri făcute forului internaţional în această privinţă au fost selecţionate, reţinîndu-se ca cea mai susceptibilă de a fi transpusă în viaţă **aceea ca la turneul final să participe numai 12 echipe. Acestea ar urma să fie împărţite în două grupe a cîte 6. Primele clasate în grupe se vor întîlni între ele pentru locurile 1—2, iar formaţiile clasate pe locul secund în grupe îşi vor disputa locurile 3—4.**

În orice caz, a declarat Stanley Rous, viitorul campionat al lumii (Ciudad de Mexico, 1970) se va disputa după formula actuală cu 16 echipe.

Referindu-se la turneul final din Anglia, preşedintele F.I.F.A. a apreciat că a fost cel mai „fair" din toate ediţiile din 1950 pînă acum.

De asemenea, el a spus că zvonurile **privind separarea federaţiilor sud-americane de F.I.F.A., ca urmare a nemulţumirilor acestora după turneul de la Londra, nu au consistenţă şi că el personal a primit asigurări de lealitate a federaţiilor naţionale din America de Sud faţă de F.I.F.A.**

În legătură cu arbitrajul la turneul final al recentei ediţii a C.M., Sir Stanley Rous a spus textual: **„Nu există arbitri F.I.F.A. slabi. Dar există, totuşi, unii mai buni decît alţii".**

Fotbal

REVISTĂ SAPTAMINALĂ

Redacţia şi administraţia Bucureşti
Bd. Mărăşti 26, raionul 30 Decembrie

COLEGIUL DE REDACŢIE

Constantin Chirită, Ştefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaş, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor şef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teaşcă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-şef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacţie), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

MEXIC

ŢARA VIITORULUI CAMPIONAT MONDIAL

Mexicanii au avut în Anglia o echipă nici prea-prea, nici foarte-foarte. În tot cazul n-au venit cu mari veleităţi, iar după ultima lor apariţie nimeni n-a simţit coborînd cortina groasă de decepţii, lăsată după reprezentanţiile jucătorilor italieni, francezi sau spanioli.

Fotbaliştii mexicani sînt iuţi, abili şi dovedesc multă dexteritate în dialogul cu balonul. Antrenorul *Ignacio Trelles*, un tip sobru, lucid cu idei precise despre fotbal, a predat jucătorilor săi o lecţie sănătoasă despre trăsăturile jocului colectiv, pe care discipolii au receptat-o şi aplicat-o într-un mod colorat, cu puţină şi lăudabilă fantezie. Fotbalul mexican nu are la activ performanţe recente ieşite din comun. Fireşte, nici jucătorii nu sînt nume proeminente, recunoscute şi înserate în ultimele anuare ale vedetelor. Dar s-a văzut o echipă mexicană cu mai multă personalitate decît altele, cu linii echilibrate, elastică ca un burduf. *Diaz* şi *Mercado* au format o linie mediană dîrză în apărare şi inventivă în atac. Terţetul *Cisnero-Boyo-Padilla* pe care mijlocaşii îl aprovizionau de predilecţie cu baloane şi-a depăşit adversarii prin un-doi-uri realizate în viteză, sau printr-o circulaţie de balon rapidă, dirijată în zig-zag. În ansamblu echipa avansa sau se replia grupat, jucătorii se demarcau continuu, deposedau cu abilitate, evitau pasele lungi, păstrau balonul, eliminau adversarii la fiecare pasă, ajungeau cu bine în zona de finalizare. Dar aici, în spaţiul „întrebărilor şi răspunsurilor decisive", mexicanii n-au dat replici inspirate. Nu rezistau la şocuri, manevrele lor nu căpătau acel coeficient indispensabil de vigoare şi promptitudine. Au făcut partide egale ca scor cu Franţa şi Uruguay, dar de fiecare dată au practicat un joc superior adversarilor şi rezultatul avea în ei ceva injust parcă. Au pierdut meciul cu Anglia (cine n-a pierdut meciul cu Anglia?) dar şi atunci evoluţia lor n-a fost de loc plictisitoare pentru public şi comodă pentru adversari.

La acest campionat mondial, s-a încheiat o carieră lungă şi frumoasă ca plaja de la Accapulco. Carbajal, singurul jucător prezent la 5 ediţii ale C.M., a apărat de două ori poarta echipei. Cu toate reflexele sale puţin întîrziate, s-a retras onorabil ca un patriarh al stadioanelor, însoţit de dragostea colegilor şi a publicului, plin de atenţii pentru toţi cei ce adaugă cîte o nouă filă la legendele fotbalului.

ITALIA

PE RUINELE „BETONULUI"

Cîte speranţe şi-au pus zecile de mii de „tifosi" în echipa plecată la World-Cup! Mazzola şi Rivera, Facchetti şi Guarneri, Bulgarelli şi Barison sînt nume care ating timpanele ca nişte ciocănele de argint, declanşează şi transmit sonorităţi de flaut fermecat. Faima lor se rostogoleşte pretutindeni, pătrunde în tabăra oricărui adversar, devine fantoma fricii care sperie şi moleşeşte. Cupele continentale şi intercontinentale, laborator de cercetări în care se experimentează cele mai defensive metode tactice, leagănul „betonului" din care Herrera şi-a făurit un baldachin de aur, precum şi ultima invenţie a lui Edmondo Fabbri „betonul fluid", iată completată, numai sumar, cartea de vizită prin care echipa Italiei se recomanda la începutul marii confruntări.

MAZZOLA

Impotriva chilienilor în primul joc din preliminarii, italienii au înscris un gol în minutul zece. Apoi dintr-o dată, ca o reîncarnare a Avarului lui Molière, toată echipa s-a năpustit să apere, să păstreze, să facă tot ce e omeneşte posibil pentru conservarea acestui avantaj, ca nu cumva să-l piardă, să-l ia înapoi, această echipă chiliană mediocră. Angoasa (total nejustificată), i-a ajutat pe chilieni să egaleze. Golul victoriei, înscris totuşi de Barison în minutul 89, n-a schimbat cu nimic impresia dezolantă produsă de echipa Italiei.

În meciul următor, împotriva fotbaliştilor sovietici, spectacolul a devenit ilariant. Lui Mazzola, izolat între Şesternev, Krusilava şi Voronin, i s-au aruncat vreo douăzeci de mingi prin pase lungi, dintre care ce-i drept a reuşit să atingă vreo două. Merone s-a luptat în dribling cu nişte jucători de două ori mai solizi decît el. Restul jucătorilor se temeau să treacă de linia de centru, de parcă cineva îi ameninţa cu amenda, iar Salvadore stătea numai în preajma portarului Albertosi, dînd spectatorilor impresia că e asaltat şi torturat de vedenii. A urmat meciul cu echipa R.P.D. Coreeană, cea mai catastrofală înfrîngere din istoria fotbalului italian.

În afară de aceste elucubraţii tactice, Fabbri a mai greşit utilizînd jucători parţial accidentaţi (Pascutti şi Bulgarelli), schimbînd fără motiv pe unii care dădeau randament (Barison), rulînd 19 jucători de cîmp (din tot lotul n-au jucat doar Risso şi Juliano, poate tocmai cei mai în formă), răspîndind asupra tuturor nervozitatea şi moralul său funebru.

ELVEŢIA

ECHIPA CU PUŢINE „RUBINE"

Se poate spune că echipa Elveţiei a fost dintre acelea venite în Anglia să completeze numărul participanţelor. Astăzi sau mîine, adevărul enunţat poate să-şi înceteze valabilitatea. Dar la ora campionatului aşa a fost.

Intr-o singură direcţie nu s-a dezminţit. Fiind ţara de baştină a „lacătului" şi de această dată echipa Elveţiei a fost purtătoare de cuvînt a spiritului defensiv, a practicat un joc în care majoritatea energiilor s-au consumat în faza de apărare.

Jucătorii elveţieni au arătat o valoare individuală coborîtă, sub media celorlalţi adversari din grupă. Iar tactica echipei (betonul), sortită aprioric să ducă rareori la victorie, a mai fost şi precar aplicată. Fundaşii se lăsau scoşi din dispozitiv de orice manevră falsă şi nu observau înaintaşii adverşi infiltraţi între ei şi betoner... Uneori, cei patru fundaşi executau sincron un pas înainte, cu intenţia să lase în ofsaid un adversar avansat, deşi poziţia de „hors-jeu" era exclusă, fiindcă în spatele lor patrona „omul liber". Toate aceste enormităţi se petreceau sub privirea resemnată a antrenorului Foni, care amestecase în echipa naţională după o reţetă expeditivă, jucători din formaţii de club cu tactici diametral opuse, fără să facă operaţiunea de reducere la numitor comun.

Pentru toate acestea au fost învinşi, la scor în primul joc, au fost egalaţi de un fundaş (Sanchis), care a înaintat singur şi nestingherit cu balonul vreo 30 de metri în meciul cu echipa Spaniei, pierdut şi el pînă la urmă.

Dacă nu s-ar fi preocupat atît de apărare, elveţienii ar fi scăpat cu onoarea mai puţin şifonată. În atac construiau acţiuni frumoase, avansau grupat, eliminau adversarii printr-o eficace circulaţie de balon, iar Hosp, Kuhn sau Quentin (valori certe), se simţeau în largul lor în faţa porţii adverse. Dar n-au fost susţinuţi şi prin hăţişul apărărilor aglomerate nu te poţi strecura singur, chiar dacă te cheamă Pele sau Eusebio.

Viitorii noştri adversari din Cupa Europei nu trebuie apreciaţi numai prin filtrul acestei comportări. Restructurată, echipa Elveţiei poate deveni curînd o formaţie greu de înfrînt, mai ales pe teren propriu.

Pagină realizată de Romulus BALABAN